

Folk at lade udgaae en ny Grundlov for Danmarks Rige, og en fuldstændig Overeenskomst lykkeligen er bleven tilveiebragt mellem Os og den for Kongeriget sammentraadte Rigsforsamling om denne Grundlovs Indhold, i Henhold til det Udkaft, Vi havde ladet Rigsforsamlingen forelægge som Grundlag for Forhandlingerne, saa have Vi nu . . ." stadfæstet Grundloven. Heraf fremgaaer det altsaa aldeles klart, at Grundloven er givet af Hans Majestæt Kongen af fri kongelig Magtfuldkommenhed, og hvilke Forer man skulde udsætte Landet for ved at sige dette, overfor hvad de slesvigholsteenske Oprørere i sin Tid sagde, at Kongen paa den Tid og ved den Handling ikke var fri, kan jeg ikke indsee. Det forekommer mig netop, at det, naar en Røgn udslynges af oprørske Under-saatter, er paa sit Sted at sige, at det ikke forholder sig saa. Det kan aldrig blive til Fare for et Land, at man modsiger Røgnen. Gaaer man nu videre og spørger, om Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 er givet af fuldstændig fri Villie og Beslutning fra Kongens Side, behøver jeg blot at henvise til de saa ofte omtalte Aftaler af 1851 med de tydske Stormagter, af hvilke den nævnte Kundgjørelse udgik som Resultat. Det vil derved være aldeles klart, at det var ved Indskyldelse fra uden, at Kongen saae sig nødsaget til at udstede denne Kundgjørelse samt hvad dermed staaer i Forbindelse og fulgte deraf. Det nævnes ogsaa i Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 som noget Forestaaende at: „Vor landsherrelige Magt kan blive fuldkommen gjenoprettet i Bort Hertugdømme Slesvig". Jeg antager derfor ikke, at Nogen vil sige, at det ikke er paa Grund af Tvang fra Tydsllands Side, at Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 maatte udstedes. Gaaer man derpaa til, hvad der var den nødvendige Følge af denne Kundgjørelse, komme vi til Forsatningen af 2den October 1855. Det Ministerium, som frembar Udkaftet til denne Forsatning, har da stadig fremhævet, at der var en Nødvendighed for at tage den; det har søgt sit bedste Forsvar for Udkaftet til denne Lov dertil, at den var nødvendig, og jeg kan i saa Henseende henvise til den hele Behandling, som fandt Sted i Rigsdagen angaaende Udstedelsen af denne Forsat-

ning. Jeg skal, for at tage et Exempel, blandt Andet nævne, at den daværende Kultusminister udtalte, at „Ministeriet har overtaget den Opgave, efter de givne Forudsætninger at tilveiebringe en Forsatning, som paa en taalelig Maade kan lede os ud af den Tilstand, hvori vi befinde os", og denne Udtalelse viser, at man fandt denne Forsatning nødvendig. Naar man gaaer videre, vil man i samtlige de Throntaler, hvormed Hans Majestæt enten personlig eller gjennem sin Premierminister siden har aabnet Rigsraadets Møder, stadig finde, at Kongen har befundet sig i en tvungen Stilling, og at han har maattet handle saaledes, som han, naar hans Beslutning havde været fri, ikke vilde have handlet. Der er ikke en eneste af de følgende Throntaler, uden at Ytringer i denne Retning ere fremkomne dertil. Det hedder f. Ex. i Throntalen af 1858, at det vil fremgaae af de Actstykker, der blive forelagte, „at Vi for at opnaae en mindelig Udjevning have viist Os villige til enhver Indrømmelse, som var forenelig med Vor Omsorg for Monarchiets Vel". Det hedder i den følgende Throntale af 1859, at af de Actstykker, som ville blive fremlagte, „vil det fremgaae, at det omsider kom dertil, at Vi kun havde Valget mellem en Forbundsexecution og Ophævelse af Fællesforsatningsloven af 2den October 1855 for Hertugdømmerne Holsteens og Lauenborgs Vedkommende." Jeg vil ikke trætte Thinget med at oplæse Mere, men lignende Ytringer ville findes udtalte af Hans Majestæt i flere Throntaler, hvilke alle ere parapherede af „C. Hall". Jeg troer derfor; at jeg har været fuldkommen berettiget til at udtale, hvad jeg har udtalt, nemlig at Grundloven af 5te Juni var den eneste Forsatning, som Frederik den Syvende har efterladt sig og givet frivillig, uafhængig af al andre Paavirkning, alene af kongelig Magtfuldkommenhed. Efterat Grundloven var indskrænket til de særlige Anliggender, var man imidlertid saa uheldig, at der kom en Regjering, som ogsaa kastede sit Die paa Repræsentationen med Hensyn til de særlige Anliggender, for at forandre og i mine og Manges Dine at forvandle Sammensætningen af Rigsdagen. Da det var kommet dertil, at Regjeringen fandt, at man maatte have For-